

tarveligt og saa daarligt, at det var absolut nødvendigt allerede 2 Aar efter, at Banen var aabnet for Driften, at anvende saa store Beløb til Anskaffelse af nyt Svellmateriel. Det bekræftes jo ogsaa nu tilstrækkeligt, at Leverancen af de nævnte Sveller ikke har været videre fyldestgørende, siden den kommitterede til Beroligelse har meddelt den ærede Minister, at det Firma, der leverede Sveller til Kertemindebanen, nu ikke mere leverer Sveller hverken til Statsbane- eller de Privatbaneanlæg, som Statsbaneanlægene have med at bestille. Det, jeg derfor med Føje har anket over, er, at de Mænd, der maa anses for særlig sagkyndige, og som baade ere Ministeriets og privates Konsulenter i alle disse Spørgsmaal, tilraade Selskaberne at antage saa tarveligt Materiale til et nyt Baneanlæg, thi det er ikke i Kommunernes eller de privates Interesse, der bygge Banerne. Sagen er nemlig den, at Kertemindebanen og andre lignende Baner, der nu bygges, opføres under det Vilkaar, at Staten betaler Halvdelen og de private den anden Halvdel af, hvad der medgaar til Banens hele Etablering. Det er derfor i Selskabernes velforstaaede Interesse, at Anlægget er saa godt og solidt som muligt, og det er ikke i Selskabernes Interesse, naar det viser sig, at saa snart Banen er vel i Drift, maa der anvendes store Summer af Driftoverskuddet, som Aktionærerne skulde have i Udbytte eller som skulde tjene til andre Anskaffelser som f. Eks. til Uvidelse af Materiellet eller til almindelige Reparationer af Banelegemet. Derfor synes jeg, at den kommitterede her har vist sig som en mindre heldig Raadgiver over for de nordfynske Kommuner, naar han har tilraadet dem at bruge saadanne Sveller, som senere have vist sig ikke at have været fuldt forsvarlige. Jeg mener, at naar Statens Embedsmænd overhovedet paatage sig at give Raad til private, som jo ikke kan forlanges at skulle være sagkyndige paa et saadant Omraade, bør de ikke raade til at tage Materiale, som ikke er prøvet ved Statsbanerne og saaledes har vist sig at være holdbart og brugbart.

Jeg har ment det rettest at paatale dette her, idet jeg ikke tvivler om, at den højtærede Minister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold i Fremtiden og søge at faa en anden Ordning indført.

For øvrigt er jeg ikke den eneste, der har paatalet dette Forhold mellem Privatbane- og Statsbaneanlægene. Jeg ved næsten ikke et eneste Privatbaneanlæg fra

de senere Aar, uden at man har ført en lignende Klage. Og den ærede Minister kan jo ikke være overrasket over, at jeg har fremdraget dette Forhold, naar en af hans egne Meningsfæller i Landstinget nemlig det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Berthelsen) for faa Aar siden i Samlingen 1898—99 til den daværende Indenrigsminister stillede følgende Forespørgsel: „Agter den højtærede Indenrigsminister fremdeles at tillade Overingeniøren eller hans kommitterede, Hr. Ernst, at udarbejde Planer og Overslag med hvad dertil hører for de private Baner, derunder indbefattet Ledelsen af Anlæg og Indkøb af Materiel?“. Den daværende Minister afviste Forespørgslen og de Anker, som den Gang blev fremførte, med at henvise til Jernbanekommissionen, som maatte tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Jeg vil anbefale denne Sag til den højtærede Ministers velvillige Opmærksomhed i Fremtiden. Der bygges jo flere Baner, og det vil formodentlig atter blive Statsbaneanlægene ved den kommitterede eller Overingeniøren, der vil søge at faa med disse Arbejders Udførelse at gøre ogsaa i Fremtiden. Jeg mener imidlertid, at det er en uheldig Ordning, og jeg vilde finde det ganske anderledes naturligt og rimeligt, at de private, som bygge Baner, selv engagerede sig med Ingeniører til at lede Baneanlægget, og at Statsbanerne paa Regeringens Vegne da mødte og kontrollerede Arbejdets Udførelse saavel som Materialets Anskaffelse. At lade det gaa, som det er gaaet hidtil, at Statsbaneanlægene udføre Arbejdet og Statsbaneanlægene kontrollere sig selv, finder jeg ikke tidssvarende.

Hvad vilde man sige, for at nævne et Eksempel, dersom en Oberst ved Ingeniørkorpset paatog sig at opføre en eller anden Bygning for Statens Regning, og naar der saa blev Tale om at kontrollere dette Arbejde, denne Oberst vilde sige til Regeringen: Ja, Kontrollen med mit Arbejde skal jeg nok selv sørge for, jeg kan udkommandere den ene af mine Underkorporaler, højst regnet en af mine Sekondløjtnanter til at kontrollere. Det forekommer mig ikke at være betryggende, og det er dog noget lignende, der er Tilfældet her. Naar den ærede Minister nu i dette Tilfælde har maattet indhente Oplysninger angaaende det Forhold, jeg her har paaanket, ogsaa med Hensyn til Svelleleverancen til Kertemindebanen, saa har den ærede Minister ikke andre Steder at søge disse Oplysninger end hos Statsbane-